

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

KERSTIN GIER

Roșu de rubin
CULORILE DRAGOSTEI

Traducere din limba germană
de Valentina Georgescu

LITERA®

PROLOG

Hyde Park, Londra
8 aprilie 1912

Fata căzu în genunchi și începu să plângă, în vreme ce băiatul privi împrejur. Așa cum bănuise, parcul era pustiu la acea oră. Joggingul mai avea mult până să fie la modă, iar pentru cerșetorii care dormeau pe bănci, acoperiți doar cu un ziar, era prea frig.

Băiatul înfășură cu grijă cronograful în batistă și-l înghesui în rucsac.

Fata se ghemui lângă unul dintre copacii de pe malul nordic al lacului Serpentine, pe un covor de șofran înflorit.

Umerii fetei săltau din cauza suspinelor care aduceau cu plânsetul disperat al unui animal rănit. Băiatul suporta cu greu momentul, dar știa din experiență că era mai bine s-o lase în pace, așa că se așeză lângă ea în iarba îmbibată de rouă, își pironi ochii în oglinda neclintită a lacului și așteptă.

Așteptă să se potolească durerea, de care ea nu avea probabil să scape definitiv niciodată.

Nici el nu se simțea mai bine, dar încerca să se adune pentru ca ea să nu fie nevoită să-și facă griji și pentru el.

– Oare s-au inventat deja batistele de hârtie? Întrebă ea în cele din urmă, trăgându-și nasul și întorcând spre el chipu-i scăldat de lacrimi.

– Habar n-am, spuse el. Dar am ceva de genul ăsta – însă din pânză, cu monogramă.

– G.M. Ai furat-o cumva de la Grace?

– Mi-a dat-o de bunăvoie. Îți e permis să-ți suflî nasul în ea, Prințesă.

Fata zâmbi strâmb, înapoiindu-i batista.

– Acum nu mai e bună de nimic. Îmi pare rău.

– Nu te îngrijora! O întind puțin la soare și se usucă, după care se poate folosi iar, spuse el. Important este că te-ai oprit din plâns. Lacrimile-i inunda ră din nou ochii.

– Nu ar fi trebuit s-o abandonăm. Are nevoie de noi! Nu știm dacă va funcționa cacealmaua noastră și nu avem nici o șansă să aflăm.

Cuvintele ei veniră ca o lovitură de cuțit pentru el.

– Morți am fi putut să-i fim și mai puțin de folos.

– Dacă am fi putut măcar să ne ascundem împreună cu ea, undeva în străinătate, sub nume false, doar până ar fi fost destul de mare...

Băiatul o întrerupse dând din cap vehement.

– Ne-ar fi găsit oriunde am fi mers, doar am mai vorbit despre asta de o mie de ori. Nu am abandonat-o, am făcut singurul lucru inteligent pe care l-am fi putut face: i-am înlesnit o viață în siguranță. Cel puțin, pentru următorii șaisprezece ani.

Fata tăcu o clipă. Un cal necheza undeva departe, iar dinspre West Carriage Drive se auzeau voci, deși era încă aproape noapte.

– Știu că ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Dar mă doare așa de tare să știu că nu o vom mai vedea niciodată! Își șterse cu mâna ochii înlăcrimați. Cel puțin, nu ne vom plictisi. Mai deveme sau mai târziu, tot vom fi dibuiți, chiar și în această epocă, și vor trimite Gardienii pe urmele noastre. El nu va renunța fără luptă nici la cronograf, nici la planurile sale.

Băiatul zâmbi pe sub mustață la vederea sclipirii de plăcere pe care gândul la o nouă aventură o aduse în ochii ei și înțelese că, deocamdată, criza trecuse.

– Poate am fost totuși mai șmecheri decât el. Sau poate cealaltă chestie nu funcționează, de fapt, și-atunci el este blocat.

– Da, n-ar fi rău. Dacă totuși funcționează, noi suntem singurii care ar putea să-i dejoace planurile.

– Tocmai de aia am făcut ceea ce trebuia să facem, zise el, ridicându-se și scuturându-și murdăria de pe jeanși. Vino! Neno-rocita asta de iarbă este udă, iar tu ar trebui să te menajezi.

Resp O ajută să se ridice și o sărută.

– Și-acum ce facem? Căutăm o ascunzătoare pentru cronograf? Întrebă ea, privind nehotărâtă înspre podul care despărțea Hyde Park de Kensington Gardens.

– Da. Dar mai întâi jefuim depozitele Gardienilor și ne umplem de bani, după care putem să luăm trenul spre Southampton, de unde *Titanicul* pleacă miercuri în prima lui cursă.

Ea zâmbi.

– Așadar, asta înțelegi tu prin *menajare*! Bine, de acord.

Băiatul era atât de fericit că fata putea să râdă din nou, încât o mai sărută o dată.

– De fapt, mă gândeam... Știi, desigur, că pe un vas aflat în larg căpitanii au dreptul să officieze căsătorii, nu-i așa, Prințeso?

– Vrei să te căsătorești cu mine? Pe *Titanic*? Ești nebun?

– Ar fi foarte romantic.

– Dacă nu punem la socoteală povestea cu aisbergul, zise ea lipindu-și capul de pieptul lui și cuibărindu-și fața în jachetă. Te iubesc atât de mult, murmură.

– Vrei să fii soția mea?

– Da, zise ea, nedezlipindu-și capul de pieptul lui. Dar numai dacă ajungem într-un final din nou în Queenstown.

– Ești pregătită pentru următoarea aventură, Prințeso?

– Când ești și tu gata, spuse ea încetșor.

O călătorie necontrolată în timp este anunțată, de obicei, cu câteva minute – uneori ore sau chiar zile – înainte, prin senzații de amețeală ce afectează capul, stomacul și/sau picioarele. Mulți purtători ai genei au pomenit, de asemenea, despre dureri de cap asemănătoare migrenelor. Primul salt în timp – numit și saltul de inițiere – are loc între al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea an de viață al purtătorilor genei.

*Extras din Cronicile Gardienilor,
volumul 2, Reguli general valabile*

Luni dimineața, pe când mă aflam în cantina școlii, am avut primele simptome. Preț de o clipă, am simțit în stomac o senzație de parcă aș fi fost într-un montagnes russes care se năpustea la vale din cel mai înalt punct al traseului. Totul a durat doar două secunde, dar a fost de ajuns ca să-mi pun pe uniformă tot piureul de cartofi cu sos din farfurie. Tacâmul a căzut zornăind pe podea, iar farfuria am reușit s-o prind în ultima secundă.

– Chestia asta oricum are un gust de parcă ar fi fost adunată de pe jos, a spus prietena mea Leslie, în vreme ce eu încercam, pe cât posibil, să strâng mizeria pe care o făcusem.

Bineînțeles că toți erau cu ochii pe mine.

– Dacă vrei, poți să-ți pui pe bluză și porția mea.

– Nu, mulțumesc.

Întâmplător, bluza uniformei de la Saint Lennox avea culoarea piureului de cartofi. Cu toate astea, pata sărea în ochi într-un mod stânjenitor. Am tras jacheta bleumarin pe deasupra și am încheiat-o.

– Gwenny, micuțo, chiar trebuie să te joci iar cu mâncărica? a comentat Cynthia Dale. Nu cumva să te așezi lângă mine, neîndemânatic!

– De parcă m-aș așeza vreodată de bunăvoie lângă tine, Cyn.

Din păcate, mi se întâmplau des astfel de accidente cu mâncarea de la școală. Nu mai departe de săptămâna trecută, mi-a sărit jeleul din ambalajul de aluminiu, a zburat prin aer vreo doi metri și a aterizat în porția de spaghete Carbonara a unuia de-a cincea. Cu o săptămână înainte, mi-am răsturnat sucul de cireșe, astfel că toți cei de la masă arătau după aceea de parcă ar fi avut pojar. Și nici nu mai știu exact de câte ori mi-a intrat în sosuri, suc sau lapte imbecilitatea de cravată care face parte din uniformă.

Respect pentru oamenii și cărți

Doar că nu am mai avut niciodată amețeli în asemenea momente.

Probabil însă că totul fusese doar în imaginația mea. În ultimul timp, la noi acasă se vorbea pur și simplu prea mult despre senzații de amețelă. E drept că nu despre ale mele, ci despre cele ale verișoarei mele, Charlotte, care, minunată și fără cusur ca-ntotdeauna, ședea lângă Cynthia și-și mânca piureul.

Întreaga familie aștepta ca Charlotte să aibă amețeli. În unele zile, Lady Arista – bunica mea – se interesa la fiecare zece minute dacă Charlotte avea vreun simptom. Pauza era folosită de mătușa mea Glenda, mama lui Charlotte, pentru a încerca să afle cu lux de amănunte exact același lucru.

De fiecare dată când Charlotte răspundea negativ, Lady Arista își strângea buzele, iar mătușa Glenda suspina. Uneori și viceversa.

Noi, ceilalți – mama, sora mea Caroline, fratele meu Nick și strămătușa Maddy – ne dădeam ochii peste cap. Bineînțeles că era palpitant să ai în familie pe cineva care să posede gena călătoriei în timp, însă, odată cu trecerea anilor, chestia asta începuse să se banalizeze vizibil. Uneori ni se cam lua de tot acest teatru din jurul lui Charlotte.

Charlotte însăși își ascundea sentimentele în spatele unui zâmbet misterios de Mona Lisa. Să fi fost în locul ei, nici eu n-aș fi știut dacă ar fi trebuit să mă bucur sau să mă necăjesc fiindcă nu am amețeli. Bine, ca să fiu sinceră, eu cred că m-aș fi bucurat. Eu eram mai degrabă genul sfios, preferam să fiu lăsată în pace.

„Mai devreme sau mai târziu, va veni momentul“, spunea Lady Arista în fiecare zi. „Și-atunci va trebui să fim pregătiți.“

Într-adevăr, momentul sosi după masa de prânz, în ora de istorie a domnului Whitman. Plecasem flămândă de la cantină. În plus, după tot ce se întâmplase, mai găsisem și un fir de păr negru în desert – compot de agrișe cu șarlotă de vanilie – și nu fusesem sigură dacă era părul meu sau al vreunei bucătărese. Indiferent al cui ar fi fost, apetitul îmi dispăruse complet.

Domnul Whitman ne aduse testele la istorie pe care le dădu-serăm cu o săptămână în urmă.

Resp— Se vede treaba că v-ați pregătit. Mai ales Charlotte. „A“ plus.

Charlotte își aranjă o șuviță roșcată și strălucitoare și scoase un „Oh“, ca și când rezultatul ar fi surprins-o, deși avea întotdeauna și la toate materiile cele mai bune note.

De data asta, și eu, și Leslie am fost mulțumite. Amândouă am luat „A“ minus, deși „pregătirea“ noastră consta în vizionarea filmului despre Elisabeta în care jucase Cate Blanchett, în vreme ce ronțăiserăm chipsuri și înfulecaserăm înghețată. E drept că fuseserăm foarte atente și în timpul orelor, ceea ce nu pot spune că se întâmpla și la alte materii.

Orele domnului Whitman erau atât de interesante, încât pur și simplu nu puteai să nu fii atent. Domnul Whitman însuși era extrem de interesant. Majoritatea fetelor erau, în secret sau fățiș, îndrăgostite de el. La fel și doamna Counter, profesoara de geografie. Se făcea roșie ca focul de fiecare dată când domnul Whitman trecea pe lângă ea. E drept că și arăta al naibii de bine, lucru cu care eram toate de acord. Adică toate, mai puțin Leslie. Ei i se părea că domnul Whitman semăna cu o veveriță dintr-un desen animat.

„De fiecare dată când se uită la mine cu ochii lui mari și căprui, îmi vine să-i dau nuci“, spunea ea.

Ajunsese până acolo că nu le mai numea „veverițe“ pe veverițele îndrăznețe din parc, ci numai „domnul Whitman“. În mod stupid, chestia asta mă molipsise și pe mine, astfel că, între timp, ajunsesem și eu să spun de fiecare dată: „Ia uite! Un «domn Whitman» mic și grăsuț. Ce drăguț!“, când o veveriță se apropia țopăind.

Din cauza acestei probleme cu veverițele, eu și Leslie eram, cu siguranță, singurele fete din clasă care nu îl adorau pe domnul Whitman. Eu încercam de fiecare dată să-l plac (măcar și pentru simplul motiv că băieții din clasa mea erau cu toții foarte copilăroși), dar nu reușeam nicidecum, căci asocierea cu o veveriță se cuibărise irevocabil în creierul meu.

Cynthia lansase zvonul că domnul Whitman fusese manechin în vremea studenției. Drept dovadă, adusese o pagină de reclamă

dintr-o revistă glossy, în care un tip, care nu semăna deloc cu domnul Whitman, se spăla cu un gel de duș.

În afară de Cynthia, nu mai credea nimeni că tipul cu gelul de duș era domnul Whitman. Ăla avea o gropiță în barbă, în vreme ce domnul Whitman nu.

Băieții din clasa noastră nu-l găseau pe domnul Whitman așa de grozav. Mai ales Gordon Gelderman nu-l putea înghiți. Înainte ca domnul Whitman să vină în școala noastră, fetele din clasă fuseseră îndrăgostite de Gordon. Mărturisesc că, din păcate, și eu mă număraseram printre ele, dar pe atunci aveam doar unsprezece ani, iar Gordon chiar era drăgălaș în felul lui. Acum, la șaisprezece ani, nu-mi mai părea decât un papagal. În plus, mai avea și vocea în schimbare de vreo doi ani. Din păcate, alternanța de cârâituri și mormăieli nu-l împiedica să spună numai tâmpenii.

Se enervă cumplit din cauza „F“-ului de la test.

– Asta este discriminare, domnule Whitman. Meritam cel puțin un „B“. Faptul că sunt băiat nu trebuie să fie un motiv să-mi dați note proaste.

Domnul Whitman luă din nou testul din mâna lui Gordon și-l răsfoi.

– „Elisabeta I era așa de nașpa, că nici un bărbat nu o lua de nevastă. De-aia o numeau toți Virginia cea Nasoală“, citi domnul Whitman.

Clasa chicoti.

– Da, și? Ce, nu-i așa? se apără Gordon. Pe bune, ochii ăia bulbucăți, gura schimonosită și mai ales coafura ușchită!

Fuseserăm nevoiți să studiem cu atenție portretele Tudorilor de la Galeria Națională de Portrete, și e adevărat că Elisabeta I din tablouri nu semăna câtuși de puțin cu Cate Blanchett. Însă, în primul rând, poate că pe vremea ei buzele subțiri și nasul mare erau considerate șic și, în al doilea rând, hainele erau cu adevărat super. Iar în al treilea rând, n-o fi avut Elisabeta I un soț, însă avusese din plin aventuri amoroase – printre alții, și cu unu', Sir... Cum naiba îl chema? În film îl interpretase Clive Owen.

Resp – Elisabeta I s-a autointitulat Regina Virgină, îi spuse domnul Whitman lui Gordon, deoarece...

Profesorul își întrerupse fraza.

– Charlotte, ți-e rău? Te doare capul?

Toți priviră înspre Charlotte, care se ținea de cap.

– Am doar... amețeli, spuse ea și se uită la mine. Totul se învârte.

Am tras aer în piept. Așadar, sosise momentul. Bunica noastră avea să fie încântată. Și mai ales mătușa Glenda.

– Oh, cool, șopti Leslie lângă mine. Și-acum o să devină străvezie?

Deși Lady Arista ne băgase în cap încă de mici că nu aveam voie sub nici o formă să povestim cuiva despre evenimentele din familia noastră, eu luasem hotărârea să ignor această interdicție și să-i povestesc totul lui Leslie. La urma urmei, ea era prietena mea cea mai bună, iar prietenele cele mai bune nu au secrete una față de cealaltă.

Pentru prima oară de când o cunoșteam (adică exact de când mă știam), Charlotte părea neajutorată. Eu însă știam ce aveam de făcut. Mătușa Glenda îmi repetase asta de mult prea multe ori.

– O duc eu pe Charlotte acasă, i-am spus domnului Whitman, ridicându-mă din bancă. Dacă nu vă deranjează.

Privirea domnului Whitman rămase fixată asupra lui Charlotte.

– E o idee bună, Gwendolyn, spuse el. Însănătoșire grabnică, Charlotte.

– Mulțumesc, răspunse aceasta.

În drum spre ușă, se clătină pe picioare.

– Vii, Gwenny?

M-am grăbit s-o apuc de braț. Pentru prima oară în viața mea, mă simțeam importantă în prezența lui Charlotte. Era un sentiment plăcut să mai fii și folositor.

– Sună-mă neapărat ca să-mi povestești tot, mai apucă Leslie să-mi șoptească.

Odată ajunse la ușă, Charlotte păru să își revină. Ar fi vrut să-și ia lucrurile din dulap, însă eu o țineam strâns de mână.